

Сильвия Иорданова

БЕЗУМНА

Силвия Йорданова

БЕЗУМНА

стихосбирка

f

© Силвия Йорданова - автор, 2016
© Марина Петрова - корица, 2016
© Издателство „Фабер“, 2016

ISBN:978-619-00-0436-3

Предговор

„Безумна“ е първата поетична книга на Силвия Йорданова. В нея има свободни, бели и класически стихове, групирани в три цикъла, изразяващи полифонични душевни преживявания – невъзможна любов, надежда, болка от предателство, скръб по изгубен родител (в триптиха „Отвъд сънja“), щури мечти, болезнени спомени, радост от добиване на първа рожба, творчески търсения и осъзнатаost, че творецът трябва да се раздава, да принадлежи на света.

Безумие ли е смелостта, да търсиш свободата, да не се вписваш в общия шаблон? Дали е лудост да вървиш срещу течението, отстоявайки собствените си приоритети? Грях ли е да си различна тухла в хомогенната стена-живот? Не. Грях е всичко, което не се върши от убеждение. Би било грях, ако си самовмениш вина, затова че не си като другите.

*Свободна съм, когато завали.
Най-истински са винаги крилата
на хората, които ги боли.*

(Не се предавам...)

Неспирни са търсенията на лирическата героиня на Силвия Йорданова. Безумна и грешна, тя търси път, който да я изведе от самотата, тъгата и болката, търси любов и приятелство, търси себе си. Самотата е познато чувство на твореца. Той често е самoten дори сред безкрайно море от хора. Себепознанието е път без край, по който мнозина са се изгубили. Но тя, тръгвайки по него, не е изгубила детското в себе си.

*Превръщам се понякога в дете.
А детското сърце не се страхува.
Свободно е...*

(„Момичето в бяло“)

Един източен мъдрец казва, че не целта е важна, а пътят.
Има и моменти на отчаяние. И серии от несъзднати мечти.
Неизбежни са съмненията.

Нямаше път, а само безпътие!

*И там, в дъното, съзрях... тих храм на самотата,
и една несравнено тиха пустиня-тъга.*

(„Безпътие“)

Но след като първо открие себе си, възвръща своята увереност, излиза от грешните завои и се завръща към смелата си същност. Тогава, разбрала че

*Трябва да имаме
сърца,
по-големи и пълни
с надежда и топлина!*

(„Трябва“)

открива своя свещен път под звездите – Камино, и като пилигрим започва да го следва.

На добър път!

Красимир Тенев

Не беше любов – не болеше

Безумна

*Безумна съм. Такава ме обикна.
И грешна съм. И аз съм като теб.
С лъжата не успях до днес да свикна,
обича с болка моето сърце.*

*Безумна съм. Косата си не скубя.
Достойнство имам. Хубаво лице.
Работя. Имам хъса да не губя,
постигам всичко с двете си ръце.*

*Безумна съм. И страшно ми отива.
Не ми се случват лесните неща.
Пред мен светът понякога се срива.
Ти знаеш, с мен каква е любовта...*

*Безумна съм! Безумно и обичам.
Безумно съм приятел чак до гроб.
Самичка среци ще всички често тичам,
не съм родена за да бъда роб...*

Безумна съм! Безумен е животът...

Момичето в бяло

*Такава съм. Не ме запомняй друга.
Превръщам се понякога в дете.
А детското сърце не се страхува.
Свободно е. И има си небе.*

*Такава съм. Не ме обичай друга.
Не ме описва лесната любов.
А истинската винаги е трудна.
Една любов орисана от Бог.*

*Такава съм. Не ме сънувай друга.
Измислените сънища са прах.
Момичето във бяло те вълнува.
Една жена... За теб – любов и грях...*

Звезда

*Тази нощ и звездите не плачат,
с тях ще дойда – красива и бяла.
Тази нощ ти, безумен, ме чакай,
ще пристигна почти полуляла.*

*Тази нощ и луната ще стене
като факла, кръвта ти ще паля.
Тази нощ ти изгаряй със мене,
ще ти дам любовта си до края.*

*В тази нощ ти оставям следа,
ще обгърна лицето ти с длани.
След години, щом плаче звезда,
ще преминеши за мен океани...*

Илюзия

*Не те познах. А исках да остана.
Да се разлея в твоите мълчания.
Но ти не съществуваш. Теб те няма.
Развихрих само бури от желания.*

*Не ме позна. Появярва на мечта.
Сърцето ти измисли ме от чувства.
И ти, до днес си сам, ужасно сам –
гласът ти още в сънища дочувам.*

*Не сме оттук. А всъщност двама
изчезнахме в света ни прецъфтяващ.
Не ме запомняй като своя дама.
Макар, че съществувам. Днес ме няма!*

Спомен

*Ще мине време. Този спомен ще се скъса.
И силни ветрове ще ни навяват любовта.
Смеха си ще превърнем в роля скъпа,
зад тоновете грим ще скрием радостта.*

*Ще мине време. И сърцето ми ще се смрази.
Ще стане лед. Ще се затвори в синя мида.
И после бавно твоето сърце ще се смили,
а времето със всичките вини ще ни зазида...*

*Ще мине време. Този спомен ще опиша,
ще го рисувам с устни, с дъх ще се сплете.
И там, където любовта ни силна дишала,
ще заживеем заедно в сърцето на дете.*

Обречен

*Аз знам, че ме обичаш, но сега
с надежди празни само те дарявам.
През нощите, облечени в тъга,
в които ти ме търсиши, а ме няма!*

*Аз знам, че ме обичаш, но върви,
върви преди да ти отнема всичко.
Върви преди светът да се смали,
преди да те превърна в грях и в нищо!*

*Не мога да ти обещая топъл дом,
защото аз съм чужда и далечна.
Днес синьото небе ми е подслон,
върви сега... със мене си обречен...*

* * *

*Аз имам ли още какво да ти дам,
освен само болката – силна и тиха?
Да можех, сълзите си щях да продам
и тази усмивка на устните плаха...
Ловях светлина и донасях я в шепни –
да бъде душата ти светла в тъмната,
раздавах се щедро на хората дребни,
наивно потъвах в лъжите им, в злобата.
Аз имам ли още какво да ти дам?
Сърцето ми колко ли пъти умираше,
когато се губех сред киша и кал,
а ти все с любов ме спасяваше...
Момче, докога ще си влюбено в мен?
Не знам...
Аз нямам...аз нямам какво да ти дам.*

* * *

*Тази вечер не ми е до празник,
под елхата подаръци няма.*

*Тази вечер, студена по навик,
на парчета разкъсва ме цяла.*

*Тази вечер не ми се говорят
обичайни, изтъркани фрази.
Даже вече не ми се и спори
за комицията, дето те мрази.*

*Тази вечер е адски студена,
като ледник и бавно пълзи.*

*Тази вечер не ми е до празник,
по прозорците капят сълзи.*

Не тъгувай

Не тъгувай сега, че отдавна не търся причини...

Тази моя тъга и без друго не струва и лев.

*Зная, нашите грешки, без друго са толкова сини,
че студената зима превърна сърцето ми в лед.*

Не тъгувай сега, че застанах на края на пътя.

Няма рай, но и адът е твърде обречен и глух.

*Кой ли ад ще ме иска след толкова неми присъди –
тази, нашата обич, отдавна прилича на луд.*

Тази, нашата обич, е страшно корава и силна.

На ръба пак застава и в тъмното търси подслон.

Не тъгувай сега, че за мене е толкова свидна...

Всяка обич е свидна в последния истински тон...

Слепота

*Животът се озъби – страшно сив,
поиска тази вечер да ме грабне.
Обвита в черно, прахоляк отпих,
по-тежко можеше ли да ми стане?*

*Замлъкнах. Спрях се, после опустях.
В гърдите ми тупти сърце – неживо!
И често пъти много заблудена бях,
отново вярвах, че тупти игриво,*

*но свърши се. Сега е вече нощ.
Светът се срива – сив сред полумрака,
а тъмният сега с вина разкош,
проишепва ми: била си сляпа...*

Невъзможното цяло

*Ти рисувай по мене невъзможните среци,
невъзможното бяло, невъзможно стои.*

*Ти не гледай далече, че след нашите грешки
тази бяла луна с невъзможност броим.*

*Тихи стъпки отекват от последните нощи,
от последни усмивки невъзможност редим.
Ти протягай ръка, щом душите си пощим,
ние можем със теб до безкрай да летим.*

*И стаените грешки, чак до лудост в сърцата,
от горещите страсти невъзможно болят.
Ние с тебе сме луди – невъзможната цялост.
Невъзможни, душите до безумност горят.*

*Ти рисувай по мен невъзможното бяло.
Невъзможното бяло – то е нашият свят.*

Сами

*Сама съм в тази празна стая!
Потъпках вече всичките мечти.
Захвърлих ги, забравих ги накрая,
Те носеха ми мъка и сълзи.*

*Сама... Душата ми е болна.
Показа злото своите лица.
Довчера – като птица волна,
прибира днес пречупени крила.*

*Сама съм в тази душна стая!
Цигарата, последната, дими...
Не ми се иска да призная:
сами сме – аз и ти... сами, сами.*

Зима

*Днес просто ме боли отляво
и някак безутешно ми тежи.
В сърцето ми, все още цяло,
болят прободни рани от лъжи...*

*Животът не престана да ме смазва,
премина като приливна вълна.
И колко пъти исках да се махна,
от цялата фалишивост на света.*

*Но все оставах тук, оставах тук –
една жена почти с неясно име.
Все стиснала ръцете си в юмрук.
Измамно щастие. А после зима...*

Тишина

*Така не ти простих за тишината,
с която ме научи да живея.
Уютно бе ми, долу, на земята –
наместо, горе, с птиците да пея...*

*Така не ти простих за самотата,
с която да умирам ме остави.
И всяка вечер късно в празнотата
се учех да лекувам своите рани ...*

*Така не ти простих и за лъжите,
които ме превърнаха в лъжкиня.
Душата ми облякоха сълзите –
захвърлена сама насред пустиня...*

*Така не ти простих за тишината.
Превърнала сърцето ми във синьо...*

Безпътие

Как да стигна до теб
и да кажа на глас страховете си,
като нямам утеша,
в която сега да повярвам.

Бистра Малинова

*Безкрайни пътища ме спъваха,
за да не мога да стигна до теб.
Улиците тихо запустяваха
от безнадеждния ми плач.
Един недовършен край,
но все пак край-неизплакан...
Колко пъти сядах до теб?
Вглеждах се в болката ти.
Там беше горката ти душа –
измъчена, обвита в тишина.
Само светлината оставяше
бледа следа в очите ти,
но от нея чак ми се доплака...
Колко пъти се молех за теб?
Молитвено пристрастие получих!
Останах няма, пред неизбежното утре,
взело в торбата си всички наказани думи.
Събрах с надежда всички молитви
и отворих вратата, да дойда при теб...
Нямаше път, а само безпътие!*

*И там, в дъното, съзрях...тих храм на самотата,
и една несравнено тиха пустиня-тъга.*

Вяра

*Ще те намеря в клоните на вятъра.
Не ми разказвай приказки. Не вярвам в тях.
Обичах някога. Не ми разказвай любовта.
Аз знам какво е болка. Замълчи...*

*Не ми разказвай за самотни пристани.
Очите ми се вплетоха със най-зеленото.
Останах в тихата си същност. И заспах.
Додето ме събуди в тишина пороен дъжд.*

*Не ми припомняй, че очаквах друго.
Променях се, живях, не се намирах.
Единствено не вярвам в хората и днес,
но вярвам в прошката, която не получих.*

Прошка

*Не зная, трябва ли да продължавам
да късам тишината с тежки думи.
А те, сгъстили шепота си, нямо
да се забиват в мен, като курищуми.*

*Не можех и не исках да съборя
миражите си в тази празна стая.
Наложи се с вихрушка да се боря,
а изходът... намерих го накрая.*

*Не знам защо години те измислях
и себе си забравях в тези нощи.
Душата си със спомени осмислях,
студът ми беше винаги на гости.*

*Но знам, че ролята ми е задочна,
не ще се върне времето предишно.
Не бих могла да сложа в края точка,
преди да съм ти дала своята прошка.*

Грешният залък

*Ти не знаеш за мен – двеста пъти умирах
и светът ми без теб беше ничий и лош.*

*Ти не знаеш за мен, че размествен събирах
разпиления пъзел след забития нож...*

*Пак се връщах назад – километри нататък –
проумявах след после, че не искам да знам.*

*Но те носех в сърцето си – грешния залък,
в този, нашия свят – исках пак да съм там...*

*Ти не знаеш за мен, че простих без остатък,
аз не зная сама как успях в този мрак.*

Ако няма начало – то последен е адът.

Друга прошка не давам, ако ище да умра...

Писмо до себе си

*Дотук добре. Танцуваши под дъждъ.
И вятърът те прави някак силна.
Нима забрави? Трябва да отпъждаш –
онези навици, които ти са свидни.*

*Отмерва времето мига за тебе.
И хората те правят някак слаба.
Нима забрави. Връщай себе си –
след грешките, които после плащаши.*

*Дотук добре. Ръката ти трепери.
И твоят свят, проглеждайки крещи.
Нима забрави? Този лист е серия,
от всичките несъбуднати мечти...*

Неизбежно

Мен няма ме в тебе.

Във светлото сгущих се. Търсих се в него.

Надежда намерих. Открих се във истина.

Откъснах си цвете – последно към нищото.

Заслушах се в песен.

Най-нежната песен във мен прозвучала.

*Не исках да чувам, да виждам отровата,
че нееха песни – фалишиви лица.*

И после потръпнах...

И бе неизбежно: отворих очите си бавно.

Към теб променена, към себе си даже.

Не беше любов – не болеше...

Град

*Тази ранна топола – расте ли, расте,
но е някак самотно завързана вътре,
в този дом зад перде, през което небе
не поглежда дори и зад кадър.*

*Тази късна въздышка от триста минути
се разкъса смутено пред мен.
Не, не иска да знае, че аз ще се срутя,
ако видя дома си отново сломен.*

*Тази зейнала яма – ще мига отдолу,
а стъпалото някак ще тръгне назад.
Ако бавно навляза, ще видя улука,
в който днес преминава дъждовният Град...*

Дотук

Обичам те дотук,
до този мост, до тази гара,
до този миг и звук...

Георги Константинов

*От колко време все те викам.
Гласът ми опустя в мъглата.
Остава ми от днес да питам –
„къде си ти?“ – единствено децата.*

*През тяхните очи те виждам.
Пред тебе има още светове.
Макар че себе си зазиждам,
напред топят се снегове.*

*Към черните врати все бягам,
но пътят ми към нищото е глух.
На всички тишини дарявам
надеждата. Но всъщност бях дотук.*

Завръщане

Някъде в теб

*Недей завижда на нощта, че е потънала във мен.
Навън е есен. Капят пак листата, ще дойде зима,
след нея пролетта ще я превърне тихичко във ден –
нашепвайки, че в този свят свиреп отново ще ме има,
някъде... в теб...*

*Познаваш тази есен в мен. Как тъжно ми е с тишината.
Живея с истина. Разбърквам мислите си в спомен,
от който само приливна вълна откъсва ме от изгрева.
А после грешните посоки... И онзи сън...
някъде... в теб...*

*Видях във тъмното звезда да пада и пожелах си
истински неща.*

*Сред световете скитам. Звездопадни, валят лилави
цветове.*

*Замятам одеяло. Усмихвам се и на живота, а онова момиче,
което в теб живее до полууда, още пие кафето си с мляко...*

И някъде е в теб...

Ще те търся

*Ще те търся в мечтите си и щури
и във тях ще осъмвам щастлива.
Ще те търся в живота на луди
и за малко ще бъда пак жива.*

*Ще те търся из улици прашни
и на двойките влюбени в погледа.
Ще те търся и в сънища страшни,
сред студените маски на хората.*

*Ще те търся в среднощния стих
и в сълзите на силно момиче.
Ще те търся във морския бриз
и във малкото стръкче кокиче.*

*Ще те търся във моята песен,
в нея още любов съществува.
Ще те срещуна в последната есен...
И тогава дори... ще си струва.*

Отсъствие

*Открих те след търсене дълго –
на нашия път, построен от мечти.
Дочух песента в тишината безмълвна,
която нашеяваше: „нак ще летим“.*

*Бе полетът стръмен, но вечен.
От твоята обич получих криле.
Тъй често в самотните вечери
си топлил безумното мое сърце.*

*Не ме изостави и тихо мълча,
държа ми ръката и плака със мен.
А аз ти целунах лицето с лъжа,
досущ като Юда в проклетия ден.*

*Не искам днес нищо, освен само теб.
За мен си голямата моя любов.
Вината ще нося до края си в мен,
че дълго отсъствах от твоя живот,*

а всъщност животът... бе наши...

* * *

*Не ти повярвах и сгреших.
Сърцето ми не е простено.
От себе си, любов, те скрих,
но тъй ми е сега студено.*

*Ти бил си тук. Не те видях,
а трябваше да те позная.
За обичта ти сляпа бях,
не исках даже да те зная.*

*Отварям призрачни врати,
за да те стигна, но – далече...
В безпътие съм и в лъжи,
реален е кошмарът вече.*

*Последен път със този стих
пред теб, признавам си – сгреших!*

Бряг

*В двамата илюзии се раждат.
Няма труден избор. Има само страх.
Не успя да видиш колко страдах –
няма късна спирка. Има само прах...*

*В двата случая все бягаме.
Няма вечен спомен. Има само грях.
Няма смисъл вече да оставаме –
нас ни няма. Има само тях...*

*В грешните завои се надлъгваме.
Няма вечен смисъл. Има само свят.
Моят свят обаче е на съмване –
няма късна обич. Има само бряг...*

* * *

*На брега, в онзи шепот на морски сирени,
те посрещнах отдавна и влюбих се в теб.
Ти накара тъй лудо пак из моите вени
тази щура любов да запърха във мен...*

*Мина време и станах голямо момиче,
закъснях да ти кажа, че още съм тук.
И отново изгрях като цвят на кокиче,
на живота си труден, но нека напук...*

*А мечтаех те още и силно желаех...
Колко нощи безпътна към тебе вървях.
Само ти ме познаваш и искам да знаеш,
че не знаеше само – какво изтърпях...*

Може би

*Може би някъде има живот.
В мрака се гонят светулки.
Може би някъде има любов,
мойте молитви са чути.*

*Може би мога и аз да летя,
върху мечтите си щури.
Може би някъде има цветя.
Цъфват в душата божури.*

*Може би някъде има сърце –
с моето в ритъм да бие.
Може би някъде има небе,
в лятото мое се крие.*

*Може би утрото има следи,
дето при мен да остават.
Може би някъде има звезди,
само за мен да изгряват...*

Завръщане

*Ще спрат и дъждовете някой ден.
Завръщам се към смелата си същност.
Щом вятърът не може и без мен,
изчаквам само да отпусне скорост.*

*Ще спре и бурята да носи пясък.
Разцъфвам в нежна песен и дочувам –
отиват си с последния си трясък
ранените от зимата ни чувства.*

*Макар да идва есен листопадна,
мълча и не допускам вече тъмно.
Човек (във себе си) когато падне –
очеква много бавно да се съмне...*

В тишината

*Открих се в тишината и искам да остана.
За дълго да съм в нея, изгубена в лалета.
С целувки да разлистиши червените ми устни,
да ме прегърнеш с изгрева, когато се събудя.*

*Обичам да те милвам и в тебе да се вплитам
и с нежните си пръсти секунди да взривявам.
В очите ти искрици обичам да разпалвам,
да се разливам в теб със вкус на нектарини.*

*Обичам да пътуваме, страстно да се любим,
сред алени лалета в ръцете да ме носиш.
А после да се гушим, смълчани в часовете.
Открий ме в тишината – да се родим отново...*

* * *

*Целувките не стихват в
тази зимна вечер
и нощта плете своя обръч
от чувства,
и лава гореща
се плъзга и изгаря
сърцата без жал,
с чувства и плам!*

*Две силни ръце
ме обгръщат със страст!
Оставят своята следа
и парят всяка жила в мен
с вик и стон стаен,
с нежност и копнеж,
изгарят всичко в мен!*

*И все по-силно тялото се бори
за още дъх – неспиращ, учестен,
и вълнение все по-диво
към настъпващ край!
– оставящ следа
от дъх на липа...*

*Смесен сладникав аромат
на две красиви вплетени тела!*

За истинските хора

На дъщеря ми

*Роди се в слънчогледовото лято.
Не можех да повярвам, че си тук.
В душата ми запяха птици – ято,
завих те нежно да не чувстваши студ.*

*Роди се, мое мъничко момиче,
сърцето ми се стопли и запя.
Ти беше чудо – грейнало зорниче.
Ужасно ме е страх да не заспя,*

*а ти да си отвън съвсем сама.
Да те предпазя искам да успея
от дебнещите зад гърба ками.
Да можеше безгрижно да ти пея...*

*Да виждам отдалече твоя страх,
и вдън земя докрай да го затривам.
Превърнала бих всичко в пух и прах,
но твоето сърце да е щастливо...*

Усмихвай се, дъще

Ще има пак звезди... и кучета... ще има,
виещи към тях... като преди.

П. Пенев

*Нарисувай дъга, по която ще тръгнеш.
Този свят е корав, не отстъпвай.
И не свеждай главица, преди да опиташ.
С чуждата болка недей да осъмваш.*

*И помни, че небето е хубаво сутрин.
Не тъгувай. Ще мамят звездите.
Има вятър, без който човекът не може.
Ще познаеш смеха по очите.*

*Ти усмихвай се, дъще. И гледай нагоре.
Щом нещата не се получават –
както връщат се бързо вълните обратно
и проблемите също – минават...*

За истинските хора

*Не се описвам никога с лъжи.
За мене истината струва много.
Дори да съм обляна във сълзи,
не мога хората да съдят строго.*

*Признавам на сърцето с длан,
предатели че много среЩнах.
Не съм безгрешна, но и знам,
че само с обич ги посреЩах.*

*Не се описвам никога с лъжи.
Със страст отново им простих.
И бързо казах си: „Стани“ –
за истинските хора... продължих..*

Да можех

*Да можех свят да сътворя,
във който няма грозно, черно.
От себе си по малко да даря,
на всеки болен – стрък надежда.*

*Почувствала се бих щастлива,
летяла бих безспирно, лудо...
Да знам, че птицата граблива,
убита днес е с мойто чудо...*

*Да можех светлина да пратя,
и от сърцето си да дам.
Богатството не струва, зная,
за радост аз и него ще раздам...*

Ще трябва

*Ще се справя. И утре е ден.
Все си казвам това и накрая,
съкаши няма по- силна от мен,
продължавам, такава съм. Зная,*

*че обливам се честичко в кал,
падам, ставам, а после отново...
И единствено става ми жал,
всичко почна ли пак отначало.*

*Че се трудно изгражда живот.
Много лесно е в миг да сгрешиш.
А когато си слаб, ставаши поши
и на себе си даже не вярваш.*

*Ала после се всичко оправя,
щом на себе си първо простииш.
Ще е лесно сега да се справя,
но да почна отново ще трябва.*

Сънувах сън

*Сънувах сън,
божествен сън!
Усмихнато слънце,
Небе –
безоблачно и ясно,
ухание на пролет,
и утрото, което
толкова чакам!*

*Сънувах сън,
божествен сън!
Детето си сънувах –
как се ражда!*

*Сънувах мечтите си,
които се сбъдват,
сънувах живота си,
без страх от утрешния
ден!*

*За първи път
не изпитах
страх!*

*Толкова отдавна
чакам този мой сън...*

Трябва

*Трябва да се усмихваме
на всеки ден,
на всеки час,
на живота, изваян от птици!*

*Трябва да поемаме дъха
на лъча спуснат
от няколко жици,
да рисуваме криле,
да гоним вятъра
в полето непознато
и да се усмихваме
повече,
отколкото трябва!*

*Трябва да имаме
сърца,
по-големи и пълни
с надежда и топлина!*

*Трябва да имаме
доброта, която
някой ден ще спаси света!*

*Трябва да бъдем
най-вече хора,
а не название и копия
на реалността!*

На Мария Иванова

*Приятелко, мила, тъжии –
усещаши ги моите болки...
Опитваши се да ме тешиши,
сърцето ми цяло е в кръпки.*

*Отдавна ми спряха сълзите.
Съзираши ли още? – Недей...
Остана ми днес във очите
пустинята тиха да вей!*

*Приятелко, мила, тъжии?
Защото добре те познавам.
В живота ми сив, на каши,
успяваш ти да ме зарадваши.*

*Върви си, че там те очаква
изгрялото слънце пред теб.
Шумът остави да си трака,
ище спре, ала дълго е в мен.*

* * *

*Нали в живота си вярвах –
напред с увереност голяма.
Кажи ми, че не зная, мамо,
добра ли дъщеря ти бях?*

*Душата ми е хладна сякаш.
Ръка протягаш ми – мълча.
Ти още светлина ми пращаши,
не бях ли лоша дъщеря?*

*От здрав по-черно е, мъгливо
и пътят срива се пред мен.
Пред тебе днеска мълчаливо,
за прошка свела съм глава...*

Сами

*Аз знам, ище ни боли до смърт,
но камъкът в душите ни е рана.
Смъртта бе само грешен път,
след който нищо не остана.*

*И знам, че среци и раздели
побързаха да се потулят в спомен.
А празните и глухите недели
раздрадаха нямо тишината в мен.*

*И пак е празно, и кънти навън.
Пропаднахме в дълбоки, кални ями,
превърнахме се после в сън,
и, Боже, колко много сме сами...*

* * *

*Бях никак си побъркано добра.
На хората обичах да угаждам.
Те сбираха отровата в торба
и знаеха добре да се нагаждат.*

*Добра бях... Те стояха надалече,
но хвърляха отровата през рамо.
Нима животът им – така завлечен,
ги беше скрил на дъното си само,*

*че нямаха надежди и мечти.
Че нямаха за никой мила дума.
Единствено във техните очи,
аз виждах спусък и куриуми...*

Отвъд съня

(Посветено)

I

*Оставам. Не искам да бързам.
Отключвам вратата и сядам до теб.
Тъй ясно нещата навързвам,
сънувам – небето чернее над мен...*

*Сънувам ти мислите – никак далечни.
И сякаш те чувам да казваш на глас:
„Момиче, къде те животът повлече,
от толкова време не идваши у нас?“*

*Сънувам ти силната воля и плача.
Каляската моя превърна се в тиква.
Съдбата постави ми сложна задача –
без твоето рамо поискан да свикна...*

*Садя ти на гроба лалета, обаче
на тяхното място скръбта ми поникна...*

II

*Мълчи ти гробът – всеки ден студен.
Свещта догаря тихичко и плаче.
Аз искам да ти кажа, че във мен
дете крещи, досуиц като сираче...*

*Аз искам да ти кажа, че преди,
ми беше някак лесно да се справя.
Откакто си замина все вали –
не мога някак си да те забравя...*

*Как искам да ти кажа, че ми липсваши
и болката ми става по-дълбока.
Човек създаден е да иска, иска,
а всъщност е една огромна локва,*

*която сбира тихия му свят.
И вътре по-дълбоко се заравя.
На гроба днес свещици пак горят...
Без теб не мога още да се справя.*

III

*Отвъд съня ми нищо не остана.
Ни песни, нито летен ден.
И болката, и парещата рана
напомнят, че не си до мен.*

*Сага си в твоя хладен, вечен дом.
Отдавна даже птици не летят.
Днес пак присядам мълчешком,
дошла съм за последно този път.*

*Издраскана е снимката ти цяла.
И споменът заравя ме навътре.
Пак с тебе съм. Запалвам си цигара –
сега съм, може би, по-зряла, мъдра.*

*А после тъжно в снимката се вглеждам.
Запалвам ти свещица за последно.*

* * *

*Огъвах се пред този свят фалишив.
И в него хората ми бяха непознати.
Наум се питах колко ли е жив
човекът, след като веднъж изпами.*

*Усещах как ме дебнат отстрани –
дребнави хора, пълни със отрова.
И имах сила да си кажа пак: „Стани!“;
започвах пак деня си като „нова“.*

*Безкрайно се раздавах и обичах.
Изправях се след хората измамни.
Заблудите си лудост е да сричаш –
илюзиите пред човека... нямат равни.*

Пробуждане

*Събудих се без вятъра по мен.
Едно ми беше страшно непонятно –
как чувствата, предадени от теб,
превърнаха се в лед – невероятно...*

*Смалиха се съвсем – до малка точка,
която ми предрече многоточия.
Оръфа се последната ми прошка,
римувана от всичките безочия,

в които до безумност се увиха
със черното на всичките куришуми.
В съня ми снощи се удавиха
предатели с лъжливите си думи...*

* * *

*Не се предавам и когато падам.
Достойно се изправям. И летя.
Животът не е спирка, да отсядам –
не може да ми носи все цветя.*

*Аз имам себе си и се раздавам.
Че трябва на човека доброта.
Не се пречупвам. И прощавам.
Стоя далеч от всякаква злина.*

*Небето гледам. И съм силна.
Свободна съм, когато завали.
Най-истински са винаги крилата
на хората, които ги боли.*

Последен стих

*Сърцето ми не се изтри от болката.
Изправих се. Усмихнах се щастлива.
Животът ме очакваше, бях сбъркала,
че можех в миналото да остана жива.*

*Душата оцеля след твойта липса.
Събудих се. Разбрах, че съм живяла,
но просто дълго време все на листа
най-тъжните си песни съм изпяла.*

*Очите ми не ослепяха от очакване.
Обичах те тъй страстно и безумно.
Изправих се. Раздадена до скъсване.
Щастлива бях, макар и неразумна.*

*Ръцете ми не се изтриха от докосване –
на стари чувства и на бледи снимки.
Днес тихо на разсъмване ти нося
последния си стих, облечен в рими...*

Съдържание

Предговор 3

Не беше любов – не болеше

Безумна	7
Момичето в бяло.....	8
Звезда.....	9
Илюзия	10
Спомен	11
Обречен.....	12
Аз имам ли още	13
Тази вечер	14
Не тъгувай.....	15
Слепота	16
Невъзможното цяло.....	17
Сами	18
Зима.....	19
Тишина	20
Безпътие.....	21
Вяра.....	22
Прошка.....	23
Грешният залък	24
Писмо до себе си	25
Неизбежно.....	26
Град.....	27
Дотук.....	28

Завръщане

Някъде в теб.....	31
Ще те търся	32
Отсъствие	33
Не ти повярвах	34
Бряг	35
На брега.....	36
Може би	37
Завръщане	38
В тишината	39
Целувките не стихват.....	40

За истинските хора

На дъщеря ми	43
Усмихвай се, дъще	44
За истинските хора	45
Да можех	46
Ще трябва	47
Сънувах сън	48
Трябва	49
На Мария Иванова	50
Нали в живота си вярвах	51
Сами.....	52
Бях някак си	53
Отвъд съня	54
Огъвах се пред този свят	57
Пробуждане	58
Не се предавам.....	59
Последен стих.....	60

Силвия Йорданова
БЕЗУМНА

♦
Българска

Първо издание

♦

Редактор и рецензент:

Красимир Тенев

♦

Формат 60x84/16

Печатни коли 4

♦

FABER – (062) 600 650

Б. Търново 5000, п.к. 241

www.faber-bg.com

Силвия е родена
на 25 ноември 1984 г.
в гр. Нови пазар.
Пише поезия от малка.
"Безумна" е първата
самостоятелна
стихосбирка на авторката.

"*Макава съм. Не ме запомняй друга.
Превръщам се понякога в дете.
А детското сърце не се страхува.
Свободно е. И има си небе.*"